

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/98/2020
Identifikačné číslo spisu:	7814200154
Dátum vydania rozhodnutia:	25.06.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:7814200154.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o deti H.: 1/ C., nar. XX. septembra XXXX, 2/ Q., nar. X. marca XXXX, bytom u matky, zastúpených kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Rožňava, deti rodičov: matky Mgr. V., bytom N., zastúpenej JUDr. Ladislavom Korfantom, advokátom so sídlom Cyrila a Metoda 4, 048 01 Rožňava a otca C., bytom K., zastúpeneho JUDr. Máriou Ďurajovou, advokátkou so sídlom Námestie 1. mája 11, 048 01 Rožňava, o zvýšenie výživného, vedenej na Okresnom súde Rožňava pod sp.zn. 7P/15/2014, o dovolaní otca maloletých proti rozsudku Krajskeho súdu v Košiciach z 27. apríla 2017 sp. zn. 7CoP/5/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Rožňava (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 18. augusta 2016 č.k. 7P/15/2014-550 zvýšil výživné na maloleté deti zo strany otca na 100,- € mesačne na mal. C. a na mal. Q. na 80,- € mesačne. Zaviazal otca zaplatiť nedoplatok na výživnom na maloleté deti za obdobie od 1. januára 2014 do 31. augusta 2016 na mal. C. 1.060,- € a na mal. Q. 780,- €. Návrh otca na zníženie výživného zamietol a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že od poslednej súdnej úpravy výživného, ktorá bola ešte v roku 2011 sa podstatne zmenili pomery tak na strane maloletých detí, ako aj na strane rodičov, najmä otca, a to aj za obdobie od 1. februára 2015. Súd prvej inštancie uviedol, že otec napriek tomu, že dávky v hmotnej núdzi poberá, má aj ďalší príjem, keď pracuje bez živnostenského oprávnenia a zaoberá sa rozvozom palivového dreva pre spoluobčanov. Konštatoval, že otec maloletých detí síce tvrdí, že túto prácu vykonáva iba pre svojich priateľov a známych, ktorým v minulosti, najmä pri stavbe rodinného domu pomáhal, je však preukázané, a to najmä výpoveďami svedkov, že túto prácu vykonáva pravidelne a nielen pre svojich priateľov a známych, ale aj pre ďalších občanov, ktorí ho o to požiadajú a za prácu mu aj zaplatia. Podľa súdu prvej inštancie je otec bezdôvodne dlhodobo nezamestnaný, zrejme z dôvodu, že má dostatočný

príjem z činnosti, ktorú vykonáva. Súd prvej inštancie zistil, že žije vo veľmi dobrých bytových pomeroch v novopostavenom rodinnom dome. Tento dom staval za trvania manželstva s matkou maloletých detí a je predmetom majetkoprávneho vyporiadania, pričom matke maloletých detí navrhol, že vyplatí jej podiel, čo svedčí taktiež o tom, že má dostatok finančných prostriedkov. Otec síce tvrdí, že za tým účelom vyčerpal úver, ale podľa súdu prvej inštancie na čerpanie úveru sa taktiež vyžaduje, aby sa riadne zamestnal a mal dostatočný príjem. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že otec maloletých detí aj v súčasnej dobe, teda aj od 1. februára 2015 má príjem a môže sa teda podieľať aj na zvýšených potrebách maloletých detí. Je toho názoru, že otec vzhľadom na svoje majetkové, finančné a zárobkové pomery je schopný uspokojiť okrem vlastných potrieb aj zvýšené potreby maloletých detí aspoň na takej úrovni, aký je jeho bežný životný štandard, už aj vzhľadom k tomu, že pri určovaní výšky výživného súd vychádza zo zásady, že deti majú mať rovnakú životnú úroveň ako rodičia a vychádzajúc zo zásady, že vyživovacia povinnosť rodičov voči maloletým deťom je ich prvoradá povinnosť a výživné na maloleté deti je prednostná pohľadávka.

2. Na odvolanie otca Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 27. apríla 2017 sp.zn. 7CoP/5/2017 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Uviedol, že súd prvej inštancie dôsledne vykonal dokazovanie a úplne zistil skutočný stav, ktorý následne správne právne posúdil, pričom jeho skutkové a právne závery zjavne nie sú svojvoľné, neudržateľné a ani neboli prijaté v zrejmom omyle konajúceho súdu, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie a terajších pomerov otca a ich dôsledným a podrobným porovnaním s pomermi v čase predchádzajúcej úpravy výživného bolo preukázané, že otec v čase predchádzajúcej úpravy výživného a j v súčasnosti je nezamestnaný, evidovaný na úrade práce. Príjem otca je minimálny a pozostáva len z dávok poberajúcich z úradu práce a z príjmu príležitostného pri rozvoze dreva, pričom otec nepreukázal, že by zdravotný stav ho obmedzoval vo vykonávaní akejkoľvek činnosti. Odvolací súd poznamenáva, že v zmysle § 75 ods. 1 Zákona o rodine je totiž povinnosťou súdu vždy zistiť potencionálne možnosti a schopnosti povinnej osoby a prihliadnuť na celkové majetkové pomery. Žiadny zákon Slovenskej republiky nezakotvuje pracovať v odbore, v ktorom je osoba vyučená, avšak Zákon o rodine zakotvuje výslovne povinnosť rodiča živiť svoje dieťa (§ 62 ods. 1) a pre určenie výšky vyživovacej povinnosti nie je smerodajné, koľko rodič svojou prácou zarobí, alebo či vôbec pracuje. Podľa odvolacieho súdu oveľa väčšiu výpovednú hodnotu má zistenie jeho životnej úrovne, ktorá je daná nielen jeho majetkovými pomermi, ale aj finančnými nárokmi na zabezpečenie a uspokojenie jeho potrieb, pretože každý rodič má povinnosť v prvom rade zabezpečiť výživu svojho dieťaťa a až následne má právo využiť zostávajúce finančné prostriedky na uspokojovanie vlastných potrieb. Odvolací súd dospel k totožnému právnomu záveru ako súd prvej inštancie, že bola preukázaná kvalifikovaná zmena pomerov na strane maloletých detí odôvodňujúca zvýšenie výživného vzhľadom na zákonné ustanovenia citované v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku a z nich vyplývajúcej zásady, čo je primerané potencionálnym zárobkovým schopnostiam a možnostiam otca. Ďalšie odvolacie námietky otca ohľadne špecifikácie príjmov a rodinných prídavkov, ktoré matka poberá na maloleté deti nie sú podľa odvolacieho súdu relevantné, pretože v priebehu prvoinštančného konania matka predložila doklady o svojom príjme a navyše matka vyživovaciu povinnosť voči maloletým deťom plní dobrovoľne a spontánne tak v rozsahu, ako k zmenám pomerov na strane maloletých detí dochádza. Výchovu maloletých detí zabezpečuje aj osobnou starostlivosťou.

3. Proti rozsudku dovolacieho súdu podal otec dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodil z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Navrhol rozsudok odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň žiadal odložiť vykonateľnosť napadnutého rozsudku vo výroku o zročnom výživnom do doby právoplatného rozhodnutia o dovolaní. Namieta zmatečnosť rozhodnutia, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tvrdí, že rozsudok odvolacieho súdu ho nepresvedčil, a to najmä sila argumentov a správnosť procesného postupu súdu v spravodlivý súdny proces. Namieta, že je tu extrémny nesúlads medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, právne závery zo skutkových zistení nevyplývajú. Tvrdí, že nebolo prihliadané na listinné dôkazy, ktoré súdom neboli rešpektované, a to rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, ktoré je podľa neho dostatočným dôkazom preukazujúcim, že je osobou v hmotnej núdzi, čo ale žiadny súd v konečnom dôsledku

neakceptoval. Princíp potencionality nad princípom fakticity má podľa neho svoje opodstatnenie tam, kde reálne otec nevie preukázať svoje príjmy, alebo sa vedome vyhýba akejkolvek práci. Namieta, že v jeho prípade nebol preukázaný nezáujem pracovať, prácu si hľadá, ale bezúspešne. Namieta aj nevykonanie dôkazov - svedkov. Zmätočný je podľa neho aj záver súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu v tom, že na jednej strane súd prvej inštancie konštatoval u otca pravidelný príjem zo zvozu dreva, bez akéhokoľvek dôkazu, odvolací súd konštatoval už len príležitostný príjem, tiež bez zdôvodnenia a absencie dôkaznej situácie. Súd podľa neho neprihliadal a nezisťoval skutočnosť, že matka je poberateľkou rodinných prídavkov zo zahraničia. Bez náležitej argumentácie a odôvodnenia nebola určená striedavá starostlivosť rodičov o deti napriek tomu, že na výchovu a starostlivosť o deti má otec všetky predpoklady.

4. Matka vo vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie zamietnuť.

5. Na konanie vo veciach starostlivosti súdu o maloletých sa s účinnosťou od 1. júla 2016 vzťahuje zákon č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“). V zmysle § 2 ods. 1 CMP sa na konania podľa tohto zákona používajú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

7. Najvyšší súd následne po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) oprávnená osoba zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

8. Dovolací súd už v rozhodnutiach vydaných dňa 30. júna 2016 opakovane (viď napríklad rozhodnutia sp.zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/209/2015, 3Cdo/308/2016, 5Cdo/255/2014) uviedol, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domáhať sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred civilným súdom, vrátane dovolacieho konania (m. m. I. ÚS 4/2011). Otvárka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, z ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp.zn. 3Cdo/42/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 8Cdo/99/2017).

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp.zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

14. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnnej od 1. júla 2016.

15. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1ECdo/10/2014, 3Cdo/146/2013).

16. Otec namieta, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá prípustnosť dovolania nezakladala. S týmto názorom sa stotožnil aj ústavný súd (pozri rozhodnutia sp.zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016). Na základe, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimčne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

17. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

18. V prejednávanej veci odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a v celom rozsahu sa s ním stotožnil, pričom odkázal v podrobnostiach na odôvodnenie tohto rozhodnutia. Dovolací súd

zdôrazňuje, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, a keďže v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd uviedol, čoho a z akých dôvodov sa otec a matka domáhali, čo sledovali svojimi návrhmi a odvolaniami, z ktorých skutočností a dôkazov súd vychádzal, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd; odvolací súd zaujal aj závery k jeho právnomu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil. Z rozhodnutia sú tiež zrejmé úvahy odvolacieho súdu vedúce ho k potvrdeniu záveru súdu prvej inštancie o zvýšení výživného a tým pádom k neakceptovaniu odvolacej argumentácie otca. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľa.

19. Pokiaľ namieta, že bez náležitej argumentácie a odôvodnenia nebola určená striedavá starostlivosť rodičov o deti napriek tomu, že na výchovu a starostlivosť o deti má otec všetky predpoklady, najvyšší súd uvádza, že striedavá starostlivosť nebola predmetom rozhodovania rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý odvolací súd potvrdil napadnutým rozsudkom. Výrok súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na zverenie maloletých detí do striedavej starostlivosti bol potvrdený právoplatným rozsudkom odvolacieho súdu (právoplatnosť nadobudol 20. mája 2015) a zrušený bol len výrok o zvýšení výživného od 1. februára 2015 do budúcnosti, dlžnom výživnom, trovách konania, čo bolo predmetom tohto konania. Najvyšší súd dodáva, že túto námietku použil otec už v odvolaní a odvolací súd sa k nej vyjadril.

20. Námietky otca o zmatečnosti rozhodnutí v tom, že súd prvej inštancie konštatoval u otca pravidelný príjem zo zvozu dreva, bez akéhokoľvek dôkazu, odvolací súd konštatoval už len príležitostný príjem, tiež bez zdôvodnenia a absencie dôkaznej situácie, najvyšší súd poznamenáva, že nie je relevantné, či ide o príležitostný alebo pravidelný príjem, nakoľko oba súdy vychádzali z ustanovenia § 75 ods. 1 Zákona o rodine, a to z jeho životnej úrovne. Prihliadli na preukázanú kvalifikovanú zmenu pomerov na strane maloletých detí odôvodňujúcu zvýšenie výživného a vzhľadom na ustanovenia Zákona o rodine a z nich vyplývajúce zásady považujú výživné za primerané potencionálnym zárobkovým schopnostiam a možnostiam otca.

21. Argumentácia otca, ktorou zdôvodňuje vadu zmatečnosti konania spočívajúcu v nepreskúmateľnosti rozhodnutia, smeruje predovšetkým k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci súdmi. Pokiaľ totiž namieta, že súdy pri rozhodovaní nezohľadnili tie skutočnosti, ktoré nemali viesť k zvýšeniu výživného, ide z hľadiska obsahového nie o námietky týkajúce sa procesného postupu súdov (v zmysle procedúry pojednania veci), ale o námietky týkajúce sa právneho posúdenia (právnych záverov súdov), na ktorom súdy založili svoje rozhodnutia. Najvyšší súd už ale podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením veci (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Na tom zotrval aj aktuálny judikát R 24/2017. Vytýkaná nesprávnosť právneho posúdenia nie je procesnou vadou zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP a nezakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia.

22. Dovolateľ ďalej namietal nedostatky v procese dokazovania, keď súdy nižšej inštancie nedoplnili dokazovanie, resp. nevykonali ním navrhnuté dôkazy, tvrdeniami o nedostatku dôkazov k možnostiam dosahovania jeho potenciálneho príjmu a nezohľadnenia príjmu matky naznačoval, že odvolací súd svoje rozhodnutie založil na nedostatočne zistenom skutkovom stave.

23. Dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a ako dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, a nie strán sporu. Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (pri

padne) nevykonali všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení strán sporu (viď R 125/1999). V súvislosti s námietkou nedostatocného zistenia skutkového stavu veci a že z tohto dôvodu došlo k nesprávnemu vyhodnoteniu dôkazov, najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) dospel k záveru, že uvedené nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strán sporu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp.zn. 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012).

24. Podľa konštantnej judikatúry najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP paušálne tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017 a nedospel k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

25. Vzhľadom na skutočnosť, že od podania dovolania do jeho predloženia na dovolací súd na rozhodnutie o dovolaní otca uplynuli až tri roky, maloleté deti medzičasom nadobudli plnoletosť. Nakoľko dovolanie otca nie je prípustné podľa § 420 CSP, najvyšší súd dovolanie otca v zmysle § 447 písm. c/ CSP odmietol.

26. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa ust. § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá na rok na náhradu trov dovolacieho konania.

27. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.